

Sygn. akt III K 448/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lipca 2016 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie Wydział III Karny

w składzie:

Przewodniczący – SSR Maciej Jabłoński

Protokolant – stażysta Magdalena Mazurkiewicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 20 lipca 2016 r.

sprawy:

T. C. (1) - s. S. i E. zd. P., ur. (...) w W.,

oskarżonego o to, że:

w dniu (...)w W. przy ul. (...) dokonał uszkodzenia ciała P. M. (1) w ten sposób, że zadał mu kilkakrotnie cios pięścią w głowę powodując w ten sposób u ww. obrażenia ciała w postaci urazu głowy bez utraty przytomności, urazu twarzoczaszki – stłuczenia nosa bez kostnych zmian pourazowych oraz urazu uzębienia złamania zęba górnej lewej jedyńki powyżej szyjki z obnażeniem miazgi, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia na czas powyżej siedmiu dni,

tj. o czyn z art. 157 § 1 k.k.

orzeka:

I. Oskarżonego T. C. (1) uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 157 § 1 k.k. skazuje oskarżonego i wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 69 k.k. i art. 70 § 1 k.k. wykonanie wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 3 (trzech) lat próby,

III. na podstawie art. 46 § 2 k.k. zobowiązuje oskarżonego do zapłaty na rzecz P. M. (1) kwoty 700 zł (siedemset złotych) tytułem nawiazki,

IV. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem opłaty oraz kwotę 130 zł (sto trzydzieści złotych) tytułem pozostałych kosztów postępowania.

Sygn. akt. III K 448/16

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 20 lipca 2016r.

Na podstawie art. 424 § 3 k.p.k. ograniczyć zakres uzasadnienia wyroku wydanego w trybie art. 343 k.p.k., do wyjaśnienia podstawy prawnej tego wyroku oraz wskazanych rozstrzygnięć.

Na podstawie całokształtu ujawnionego materiału dowodowego, Sąd dokonał następującej oceny prawnej czynu oskarżonego:

Mając na uwadze całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego stwierdzić należy, że wina oskarżonego T. C. (1) nie budzi żadnych wątpliwości i została udowodniona w całości. Oskarżony przyznał się bowiem do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył klarowne wyjaśnienia korespondujące z pozostałym materiałem dowodowym sprawy w postaci zeznań pokrzywdzonego P. M. (2), zeznań M. M. oraz innych dowodów w postaci dokumentacji lekarskiej, protokołu oględzin, opinii sądowo-lekarskiej. Całokształt materiału dowodowego sprawy układa się w logiczną całość, toteż okoliczności niniejszej sprawy nie budzą wątpliwości.

Zgodnie z art. 157 § 1 k.k. kto powoduje naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia, inny niż określony w art. 156 § 1 k.k., podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5. Zachowanie T. C. (1) wyczerpało więc znamiona zarzucanego mu czynu. W pierwszej kolejności wskazać należy, iż obrażenia, jakich doznał P. M. (1) w postaci urazu głowy bez utraty przytomności, uraz twarzoczaszki – stłuczenie nosa bez kosztnych zmian pourazowych oraz uraz uzębienia złamania zęba górnej lewej jedynki powyżej szyjki z obnażeniem miazgi, wynikały z uderzenia go kilkakrotnie pięścią w głowę. Nie ulega też wątpliwości, w świetle opinii sądowo – lekarskiej, iż powstałe obrażenia stanowią średni uszczerbek na zdrowiu, bowiem spowodowały one rozstrój zdrowia oraz naruszenie czynności narządów ciała na okres przekraczający 7 dni. Obrażenia te nie stanowią także ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, o którym mowa w art. 156 § 1 k.k.

W sprawie niniejszej bezsprzecznym zaś, jest iż oskarżony T. C. (2) wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję z art. 157 § 1 k.k.

Przy wymiarze kary Sąd miał na względzie przede wszystkim rodzajem naruszonego dobra (zdrowie człowieka oraz nienaruszalność integralności i prawidłowości funkcjonowania jego ciała), stopniem społecznej szkodliwości czynu oraz rozmiarem ujemnych następstw. W tym kontekście wskazać należy, iż na skutek czynu oskarżonego P. M. (2) odniósł tzw. średnie obrażenia ciała, czyli obrażenia, o jakich mowa w art. 157 § 1 k.k. tj. trwające dłużej niż 7 dni. Natomiast mając na uwadze, że oskarżony uderzył pięścią kilkakrotnie w głowę pokrzywdzonego jedynie z tego powodu, że jechał skuterem po chodniku, przyjąć należało, iż jego czyn cechował stosunkowo duży stopień zawinienia. Do okoliczności łagodzących Sąd zaliczył uprzednią niekaralność oskarżonego (k.46) oraz przyznanie się do zarzucanego mu czynu.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, iż wina oskarżonego oraz okoliczności popełnienia przestępstwa, w świetle jego wyjaśnień oraz pozostałych dowodów, nie ulegają wątpliwości, wobec czego uwzględnił złożony w sprawie niniejszej przez Prokuratora wniosek w trybie art. 335 § 1 k.p.k. o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy i wymiarzenie określonej, uzgodnionej z oskarżonym kary oraz nawiązki na rzecz pokrzywdzonego, na które T. C. (2) zgodził się składając wyjaśnienia w sprawie i zgody tej nie wycofał. Uwzględniając wniosek Sąd stwierdził, iż cele postępowania zostaną osiągnięte pomimo nieprzeprowadzenia rozprawy w całości. Zaważyła o tym postawa oskarżonego, który przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Ponadto na korzyść oskarżonego T. C. (1), Sąd poczytał fakt, iż nie był on uprzednio karany (k. 46).

W związku z powyższym, zgodnie ze wskazanym wyżej wnioskiem Sąd wymierzył oskarżonemu karę 1 roku pozbawienia wolności.

Sąd wymierzając oskarżonemu karę pozbawienia wolności za popełnione przez oskarżonego przestępstwo, wziął pod uwagę nie tylko treść złożonego przez Prokuratora wniosku w trybie art. 335 § 1 k.p.k., ale również ogólne dyrektywy wymiaru kary, w tym potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa stosownie do art. 53 § 1 i 2 k.k.

Jednocześnie Sąd uznał, że w stosunku do oskarżonego zachodzą przesłanki do zastosowania dobrodziejstwa instytucji warunkowego zawieszenia orzeczonej kary pozbawienia wolności. Zgodnie bowiem z przepisem art. 69 § 1 k.k., Sąd

może bowiem warunkowo zawiesić wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności nie przekraczającej 2 lat, kary ograniczenia wolności lub grzywny orzeczonej jako kara samoistna, jeżeli jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Z kolei zaś § 2 tego przepisu stanowi, że zawieszając wykonanie kary, Sąd bierze pod uwagę przede wszystkim postawę sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa.

Oskarżony jest osobą dotychczas niekaraną (k.46), prowadzi ustabilizowany tryb życia – pracuje, ma na utrzymaniu jedno dziecko, dlatego w ocenie Sądu przedmiotowe zdarzenie miało w życiu oskarżonego incydentalny charakter, i więcej się nie powtórzy. Dotychczasowa postawa oskarżonego wskazuje, że w jego przypadku zachodzi pozytywna prognoza kryminologiczna. Wobec powyższego Sąd skorzystał wobec oskarżonego z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary na okres 3 lat próby. Zdaniem Sądu mimo zawieszenia wykonania kary zostaną osiągnięte wobec oskarżonego cele wychowawcze i zapobiegawcze, o których mowa w art. 58 § 1 k.k.

Na podstawie art. 46 § 2 k.k. Sąd zobowiązał oskarżonego do zapłaty na rzecz P. M. (1) kwoty 700 złotych tytułem nawiązki, uznając tę kwotę za adekwatną do doznanej przez pokrzywdzonego krzywdy wynikającej ze spowodowanego u niego rozstroju zdrowia wskutek działania oskarżonego.

Na podstawie art. 627 k.p.k. Sąd zasądził od oskarżonego kwotę 180 złotych tytułem opłaty oraz kwotę 130 złotych tytułem pozostałych kosztów postępowania, uznając iż jest on

w stanie przedmiotowe koszty uiścić.